

El gran prevaricador

written by Josep Maria Loperena | 16 de gener de 2020

La primera part del meu comentari els pot semblar xocant perquè la investidura de Pedro Sánchez ja s'ha produït. Però com han estat moltes les opinions oposades que s'han generat durant la campanya, les intrigues palatines suscitades, les conjures de la ultradreta, les conspiracions dels barons del mateix PSOE i els contubernis mediàtics que han fet l'impossible per impedir-ho, passo a desvelar els enrenous d'aquesta comèdia tragicòmica.

Sorprenentment, la gran defensora de la immunitat d'Oriol Junqueras va ser Carmen Calvo, la vicepresidenta del govern, quan va explicar a la gent de forma planera i comprensible que “la Sentència de Luxemburg s'ha de respectar i obeir, ja que ens obliga perquè el Tribunal de Justícia de la Unió Europea està vinculat a l'Estat espanyol”. Els seus detractors li van dir de tot, a ella i al govern que representava. Sembla que els barons del PSOE i les seves bases van entrar en un estat d'angoixa, producte de l'aliança amb ERC. El “Frankenstein” que està construint Sánchez –va dir Pérez Rubalcaba– no és l'escenari ideal per la patuleia del PSOE. Molts creuen que pot produir una legislatura enverinada, dramàtica per als socialistes i efímera per tothom.

El PP, per la seva part, considerarà “capaç de tot” el president del govern en funcions, a canvi de mantenir-se en el poder. “Si ha de pactar amb els colpistes, rebels, terroristes, antiespanyols o independentistes” ho farà. Per últim, em referiré a VOX, atès que Inés Arrimadas, la Belén Esteban de Ciutadans, és l'única veu que li ha quedat al partit de Ribera. El seu discurs és sempre el mateix, insultar els sobiranistes amb una arenga repetitiva, idèntica i feixurada, proferida amb paraules més pròpies d'una *pija* de discoteca del segle XX que d'una política d'avui. La dreta convergent de Laura Borràs va votar *no* al costat del PP i de Vox en contra

del sentit comú. Amb tot això el protagonista indiscutible d'aquest sainet farisaic i extravagant ha estat Santiago Abascal que emulant a Carles Marx va manifestar: "El PSOE, una vegada més, ha vulnerat els interessos de la classe treballadora robant-li el patrimoni més preuat que té, la sobirania".

Tot al revés del que el poble s'esperava. El discurs d'investidura del candidat, a escala laboral i fiscal, va ser progressista, conciliador amb el procés català, i contrari al poder decisorí dels jutges sobre la política que els va atorgar Rajoy. Per contra, el concepte d'unitat d'Espanya va quedar intangible. Ni ell, Sánchez, ni els seus aliats, van esmentar el dret a l'autodeterminació ni la reforma de la Constitució. Manuel Marchena, president del tribunal va protagonitzar l'última part del procés, que podia haver acabat com el rosari de l'aurora: la irrupció de la ultradreta a Catalunya. Va seguir practicant la seva fraudulenta i artificiosa actuació processal que va dur a terme durant tot el judici. El motlle li va donar la insensata instrucció del sumari del jutge Llarena, una constant i aclaparadora violació de l'exercici de les llibertats d'expressió, reunió i manifestació. Això impossibilità als juristes de tot Europa fer una anàlisi en profunditat de la sentència. Al capdavant el seu contingut no era més que una barrabassada ideològica per mantenir l'ocupació de les forces de seguretat del govern d'Espanya, a Catalunya.

Mentre es representava aquesta tragicomèdia repleta d'odi, venjança, esquírria i lluites de tota mena, testimoni del refús de l'ultradreta a constituir un govern, Marchena anava dictant resolucions injustes, sabedor que ho eren. Una corruptela judicial constitutiva del delictes de prevaricació castigat amb penes de fins a quatre anys de presó, deu d'inhabilitació i multes. Són moltes les querelles presentades que el Suprem archiva, sistemàticament, però que queden pendents de ser resoltes pels tribunals europeus. Ara

l'Associació Atenes de Juristes pels Drets Civils s'ha querellat per prevaricació continuada contra el president del Tribunal Suprem i vint magistrats més de l'Audiència Nacional i del CGPJ, per la seva persecució i presó contra els polítics catalans que propugnen la independència.

El triomf electoral de la coalició PSE-Unidas Podemos ha causat certa alarma entre els magistrats que van formar sala amb Marchena, i un major recel als del PP que aprovaran des del primer moment la seva actuació absolutista presidint les vistes. Consideren que pot deslegitimar-se la seva tasca de fiscalització del procés, creuen que es podria atorgar a la Fiscalia un millor control i una major autonomia en la designació de jutges a Catalunya i, finalment, temen que des de la Fiscalia General de l'Estat es donin instruccions per a afloixar el llaç sobre el procés.

Però Marchena plantarà cara a tots, inclosos els alts tribunals europeus. No admetrà que el nou govern de Pedro Sánchez despolititzi la justícia ni anul·larà el judici del procés. El litigi, en puritat processal, hauria d'iniciar-se de nou amb totes les garanties establertes en la resolució del TJUE perquè, segons declara la seva decisió, neix d'un acte nul que l'invalida. Tampoc obrirà a la primera les portes de la presó a Oriol Junqueras, després de la decisió del TJUE, perquè pugui rebre a Estrasburg l'acta de diputat europeu. L'única solució per solucionar el conflicte és la concessió d'una amnistia per a tots els condemnats i exiliats. Una facultat sobirana que té el govern, amb independència de la participació del poder judicial i de la intervenció de la bel·ligerant oposició, de concedir-los la llibertat i reparar els danys causats. Però, sigui com fos el final d'aquesta astracanada, Marchena quedarà en els annals de la judicatura del segle XXI com el major prevaricador del Regne.